

Göçe Göçe Göçmenlerin Kızılpınar'daki Mücadelesi 30

– Ömer Faruk · 04 Ekim 2016

Osman dedem göç sonrasını anlatmaya devam ediyor:

Yörük Dede, ninem hakkında ne zaman soru sormaya kalksam, hemen bir bahane bulup başka konulara geçiyordu. Anladım ki, ninemle olan hatıralarını başkalarıyla paylaşmak istemiyor. Bir de son yıllarında dedem, orada hiçbir işi ve tanıdığı olmamasına rağmen, sık sık Edirne'ye gidip geliyordu. Göç notlarını okuduktan sonra, bu gidip gelmelerin sebebi, ninemin mezarını bulabilme umuduydu diye düşünmeye başladım. Buldu mu? Zannetmem. Ama bulamasa da, orada kendini nineme daha yakın hissettiği bir gerçek... Çünkü her Edirne'den dönüşünde, yüzünde mutlu bir ifade görüyordum.

Kızılpınar'da ilk başlarda yaşadıkları zor günleri anlatırken, bazen gözleri dalar giderdi. Eminim ki o sırada ninemi düşünüyordu. Babamdan duyduğuma göre, dedemin yüzü burada yıllarca hiç gülmemiş. Öyle surat da asmazmış ama yüzündeki o donuk ifade hep kalmış. Benim doğduğum gün, yüzünün güldüğünü görenler şaşırılmış. Bana babasının adını koymuş.

Yörük Dede, evlenmemiş. Bu konuda ona yapılan teklifleri, hep reddetmiş. Çocuklarına bakmak için sakat ayağına rağmen, her işe el atmış. Babamla halam, ilk başlarda ona fazla yardımcı olamıyorlarmış. Çünkü daha çocukmuşlar. Aradan yıllar geçince, onlar da büyümüş ve dedemle birlikte çalışarak mal-mülk edinmişler. Hatta dedem, biraz para artırıp küçük bir bakkal dükkanı açmış. Hem dükkanda hem de tarlada çalışmaya başlamış. Dükkana mal almak için ta Çorlu'ya kadar eşek arabasıyla gidermiş. Zeynep halam, gelinlik çağa ulaşınca, eve dünürler gelip gitmeye başlamış. Dedem iki tanesini geri çevirmiş, fakat üçüncüye evet demiş. Çünkü bakmış ki halam da bu adayı istiyor ve aile de iyiymiş. Karar vermesi çok zor olmuş, zira halam o evin herşeyiymiş. O gittikten sonra zora girecekleri belliymiş. Buna rağmen dedem, bu hayırlı kısmeti geri çevirmemiş ve halam babamdan küçük olmasına rağmen, ondan önce evlenmiş. Evlendikten sonra da, fırsat buldukça gelir, bizim evin işlerine de yardım edermiş.

Dedem bir kadının kendi eviyle ilgilenmesi gerektiğini düşündüğü için, bu yardımdan hoşnut değilse de kızını üzmemek için bir şey söylemiyormuş. Artık eve bir gelin gerekiyormuş. Konuyu babama açmış. Babam da ikına sıkına dedeme, konuştuğu bir kız olduğu sırrını açıklamış.

Bunu duyunca dedem, hemen dünür gitmiş ve babamı evlendirmiş. Eve gelin gelince, dedem suratı gülmese de hayatından memnunmuş. Ben doğunca her şey değişmiş, hatta kahkaha atar bile olmuş. Babasına çok benziyordum, bu yüzden bana onun adını vermiş. Yeni doğmuş bir çocuğu birine benzetmek, ne kadar gerçekçidir bilemem; ama galiba dedem hislerine güvenerek bu sonuca varmış. Dedem, hiç hak etmediği bir son yaşadı ömrü biterken. Öldüğünde seksenin üzerinde doksana yakın bir yaşı vardı. Ben onbeş yaş civarındaydım. Dedem bu son günlerinde, ben hariç hiç kimseyi tanııyordu. Ben odaya girdiğimde sırtı dönük bile olsa:

-Babam gelmiş; hoş geldin baba! Diyordu. Ben olduğumu nasıl biliyordu? Belki de hissediyordu.

Bir ara, kendine hiç hakim olamamaya başladı. Birkaç kere üzerindeki giysileri çıkararak, çıplak dışarıya fırladı. Her defasında zorla içeri sokup, üzerini giydirdik. Akli melekelerini tamamen yitirmiş

olmalı. Böyle bir adamın sonu bu mu olmalıydı? Ama hiçbir insan, hayatının sonunda onu neler beklediğini bilemez ki...

Dedem ölürken yanındaydım, Yüzüne bakıyordum, sanki bana gülümsüyor gibiydi. Çok kolay öldü. Işığı titreyen bir mum gibi, yavaş yavaş söndü gitti bu dünyadan.

Onu kaybetmek beni çok üzdü, aklıma dedem geldikçe ağladım. Büyük bir eksiklik doğmuştu hayatımda ve ben bunu nasıl kapatabileceğimi bilemiyordum.

Yörük Dede'nin son günlerinde sık sık söylediği şu söz, her aklıma gelişte "Acaba neden böyle dedi, ne anlatmak istiyordu?" diye hep sordum kendime: "Sadece günahlarımdan değil; varsa sevaplarımdan da kurtulmak istiyorum; çünkü artık onlar da bana bir yük..."

Dedem öldükten iki sene sonra, savaş gerçeği ile karşılaştık. Bugünlerin kıymetini bilin oğlum, çünkü savaş yok. Yaklaşık kırk senedir, yani Cumhuriyet'in ilanından beri savaşmıyoruz. Tabii Kore savaşını saymazsak. Zaten Kore savaşı da, bizim hudutlarımızdan binlerce kilometre ötede olmuştu; biz oraya sadece asker göndermiştik. Savaşı yaşamayan, onun acılarını bilemez. Her savaşın sonu aynıdır. Kazanan ve kaybeden vardır. Savaşları isimsiz kahramanlar kazanır; zaferleri halk, komutanlar ve o devleti idare edenler sahiplenir.

(Devam edecek...)